

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

LYNNE GRAHAM
Aistringasis Leo

2017 rugsėjis–spalis

MEILĖS
IKAITAI

Knygute.lt

Lynne Graham
(Lyné Grehem)

AISTRINGASIS LEO

Dviejų knygų serija
„Meilės įkaltai“
Pirma knyga

Versta iš Lynne Graham,
The Greek Demands His Heir, 2015
© Lynne Graham, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0280-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

- Ak, taip, pamiršau paminėti, kad praeitą savaitę netikėtai susitikau tavo būsimąjį uošvį Rodasą, - pasakė Anatolis Zikosas telefonu savo sūnui. - Jis šiek tiek nekantravo ir norėjo sužinoti, kada galėtum... *galų gale*... paskirti vestuvių datą. Prabėgo jau treji metai, Leo. Kada ketini vesti Mariną?

- Šiandien mudu susitarėme papietauti, - kaip paslaptį atskleidė Leo. Jis buvo linksmas ir nė kiek nesijaudino dėl tėvo išsakytos užuominos. - Nei ji, nei aš neskubame prie altoriaus.

- Po trejų metų, patikėk, niekam nepasirodys, kad skubate, - sausai pridūrė Anatolis. - Ar tikrai *nori* vesti tą merginą?

Leo Zikosas suraukė kaktą ir nustebeęs kilstelėjo tiesius juodus antakius.

- Aišku, kad noriu...

- Turiu omenyje, ne dėl to, kad tau *prireikė* Kuroso elektronikos bendrovės.

Leo sustingo.

- Ne dėl to, kad reikia. Tai diktuoja sveikas protas. Marina man bus tobula žmona.

- Tobulų žmonų nebūna, Leo.

Pagalvojęs apie mirusią ir jau apraudotą motiną, Leo stipriai suspaudė plačias jausmingas lūpas, kad neišsprūstų tai, dėl ko paskui tektų gailėtis ir dėl ko suirtų su tėvu atkurtas ryšys. Protingas vyras neturėtų nuolat gręžiotis į praeitį, kurią verčiau pamiršti, niūriai mąstė jis, o jo praeitis – dėl tėvų nevykusios santuokos neramiai praleista vaikystė.

Tylą nutraukė nusivylusio Anatolio atodūsis.

- Noriu, kad vedęs būtum laimingas, – niūriai tarė jis.

- Pažadu, – tvirtai patikino Leo ir šypsodamasis baigė pokalbį.

Gyvenimas geras, tiesą sakant – *puikus*, padarė išvadą Leo, o jo siaurame tamsiame veide vis dar negeso šypsena, kuriai daugelis moterų negali atsispirti. Tą rytą jis pasirašė sutartį, kuri keletu milijonų pagausins jo turtus, – tai dėl to jam paskambino tėvas. Ir jis visiškai teisus manydamas, kad Leo nebūtina vesti Marinos dėl kraičio – jos tėvo elektronikos bendrovės. Leo ir neketina vesti Marinos dėl išskaičiavimo.

Būdamas aštuoniolikos, jau patyręs, ką reiškia gyventi nuolat nesutariant netinkantiems į

porą tėvams, Leo susirašė būtiną savo būsimos žmonos savybes. Marina Kuros pasižymėjo visomis jomis. Ji buvo turtinga, graži, protinga, be to, puikiai išauklėta, kaip ir jis pats. Juodu siejo daug bendro, bet meilės tarp jų nebuvo ir jie nesijautė susisaistę. Ateityje jie du siektų gyventi santarvėje ir laisvi, o ne būti priklausomi nuo pavojingų geismų ir audringų jausmų. Su Marina, kurią Leo pažįsta nuo vaikų darželio, negrės jokie nemalonūs netikėtumai.

Visai atleistina, kad jaučiasi šiek tiek savimi patenkintas, galvojo Leo, kai limuzinu atvyko į prielauką Prancūzijos Žydrąjame krante, kur jo laukė jachta. Spinduliuodamas iš pasitenkinimo, jis sėdo į *Graikų deivę*, vieną iš didžiausių jachtų pasaulyje. Būdamas dvidešimt penkerių jis užsidirbo savo pirmąjį milijardą, o dar po penkerių metų galėjo mėgautis gyvenimu kaip niekada anksčiau, bet vis tik norėjo užsitikrinti laiko, kad pagaliau, ištisęs savaites dirbęs po aštuoniolika valandų per parą, galėtų atsigauti, nors negailestingas verslo pasaulis buvo kaip tik ta aplinka, kurioje jis jautėsi geriausiai.

- Gera matyti jus laive, pone, - pasitiko jį anglas kapitonas. - Panelė Kuros laukia jūsų salone.

Marina atidžiai apžiūrinėjo paveikslą, kurį Leo neseniai buvo nusipirkęs. Jo sužadėtinė, aukšta liekna elegantiška brunetė, kuria jis visada žavėjosi, atsisuko ir pasveikino jį plačia šypsena.

- Nustebau gavęs tavo žinutę, - prisipažino Leo ir pasisveikino pakštelėjęs jai į skruostą. - Ką veiki šiuose kraštuose?

- Savaitgalį su draugais keliauju į vilą, - paaiškino Marina. - Pamaniau, kad mudviem laikas pasišnekėti. Mano tėvas turbūt užsiminė apie vedybas...

- Žinios sklinda greitai, - ironiškai pastebėjo Leo. - Matyt, tavo tėvas mažumėlę nekantrauja.

Marina suraukė nosį ir ėmė neramiai vaikštinėti po erdvų saloną.

- Na, jis turi tam priežastį. Turiu prisipažinti, kad pastaruoju metu buvau šiek tiek neapdairi, - atsakė ji ir nerūpestingai truktelėjo šilkais pridengtą petį.

- Kaip tai neapdairi? - paklausė Leo.

- Maniau, susitarėme, kad iki vestuvių neprivalėsime vienas kitam aiškintis, - papriekaištavo Marina.

- Jei ir susitarėme gyventi, kaip kuriam pa-

tinka, susituokę būsime priversti surimtėti, – sutiko Leo. – Bet kaip tavo sužadėtinis manau turįs teisę žinoti, ką reiškia tas tavo neapdairi.

Marina nutvilkė jį piktu žvilgsniu.

– Ak, Leo, nebūk įkyrus! Lyg tau rūpėtų. Lyg mane mylėtum ar panašiai!

Leo nieko neatsakė, nes jau seniai buvo patyręs, jog norint, kad Marina nurimtų ir greičiau imtų atvirauti, verčiau patylėti.

– Na, gerai! – nenoriai atšovė Marina ir ant prabangios sofos irzliai nusviedė šilkinį šaliką. – Turiu aistringą romaną... apie kurį jau šnekama, ir dėl to apgailestauju, bet, tiesą sakant, kaip galiu sukliudyti žmonėms apie mane liežuvauti?

Leo pakrutino plačius pečius, dengiamus puikiai pasiūto švarko.

– Ar labai aistringą? – švelniai paklausė jis.

Marina užvertė akis ir pratrūko juoktis.

– Juk nejauti nė kruopelytės pavydo, tiesa?

– Tikrai ne, bet vis vien noriu žinoti, kodėl tavo tėvas taip susirūpino, jog verčia mudu nedelsiant paskirti vestuvių datą?

Marina nusivaipė.

– Na, jei labai nori žinoti, mano meilužis vedęs...

Leo tik dar labiau įsitempė, o tamsios jo akys po tankiomis juodomis blakstienomis susiaurėjo. Jis apstulbo ir nusivylė Marina. Svetimavimas Leo buvo atgrasus, ir jis lemiamai suklydo pamanęs, kad ir Marinai nesvetima tokia moralinė nuostata. Vaikystėje jam teko patirti tėvo ilgalaikio meilės romano pasekmes, ir tik po daugelio metų atleido jam už tą nesantuoikinį ryšį. Vienintelio dalyko jis neleido sau kūniškų santykių srityje – užmegzti meilės romano su ištekėjusia moterimi.

– Ak, liaukis, Leo! – atsakydama į jo iškalbingą tylą visa paraudusi iš pykčio gynėsi Marina. – Tokie jausmai visada greitai nuslopsta – žinai tai taip pat gerai kaip aš!

– Nenorėčiau pritarti. Juoba kad tokie painūs santykiai pakenks tavo reputacijai, kartu ir manajai, – pasipiktino Leo.

– Tą patį galėčiau pasakyti apie erotinių šokių šokėją, su kuria praeitą vasarą plaukiojai jachta po Viduržemio jūrą. Nepasakytum, kad tas bjaurus nutikimas būtų pridėjęs šlovės tavo rafinuotam įvaizdžiui, – dygiai pastebėjo Marina.

Kaip ir reikėjo tikėtis, jis net nesusiraukė, bet nuo jo žvilgsnio ji nejaukiai paraudo. Leo Zikosą buvosunku sutrikdyti, o ir pastovūs seksua-

liniai santykiai jam buvo tas pats kaip valgy-
mas ar mankšta, vertino jis visa tai vienodai.
Leo protingas ir nematė reikalo aiškintis, kol
juodu su Marina nesiejo vedybinis guolis. Dėl
to, kad per ilgą sužadėtuvių laikotarpį jie nu-
sprendė būti vienas nuo kito nepriklausomi ir
abu turėti meilužių, buvo nutarę mylėtis tik po
vestuvių.

Tobulų žmonių nebūna, – visai neseniai jam
pasakė tėvas, tačiau Leo nesitikėjo, kad taip
greitai bus pateiktas neginčijamas to teiginio
įrodymas. Jis pakeitė savo nuomonę apie Mari-
ną, nes ji nematė nieko bloga miegoti su kitos
moters sutuoktiniu. Gal jo požiūris jau atgyve-
nęs ir neracionalus? Gal kalta vaikystės patir-
tis, kuri daro įtaką jo, dabar jau suaugusio vy-
ro, nuomonei? Jis gerai žinojo, kad kai kurie jo
draugai palaiko nesantuokinius ryšius, bet jam
būtų nepriimtina, jei taip elgtųsi kas nors iš jo
artimos aplinkos, o ypač šeimos narys.

– Atleisk, bet turiu galvoti ir apie savo tėvą.
Jis dar neplanuoja ilsėtis ir perduoti vadovavi-
mą įmonei į tavo rankas, bet būgštauja, kad
tave atbaidysiu, – nusiminusi kalbėjo Marina. –
Kaip, matyt, aš pasielgiau su tavo broliu...

Leo įsitempė, jam nepatiko, kad ji jam tai
priminė, nes manė iki šiol Mariną suklydus

vienintelį kartą, kai gerai nepagalvojusi ji leidosi į vienos nakties nuotykį su jo įbroliu, kurio jis nekentė. Kad po to Bastjenas pasielgė su Marina pasibaisėtina. Leo niekada to neužmirš, nes Marina buvo geriausia jo draugė ir jis ja besąlygiškai pasitikėjo.

- Kad visi būtų patenkinti, gal turėtume paskirti vestuvių datą, - ironiškai pasiūlė Marina.
- Man tik dvidešimt devyneri, bet tėvas būgštauja, kad mudu per seni pagimdyti jam taip trokštamų anūkų.

Marinai paminėjus vaikus, Leo suraukė kaktą ir vos susilaikė nekrūptelėjęs. Jis dar nepasiruošęs tapti tėvu. Tėvystė reikalauja tam tikros brandos ir nesavanaudiškumo, kurių, tikėtina, jis laikui bėgant įgis.

- Ar tiktu, jei vestuvėms pasirinktume spalio mėnesį? - pasiūlė Marina taip ramiai, jog buvo galima manyti, kad ji nė nesupranta, kaip jam nesmagu. - Nesu nuotaka siaubūnė, pasiruošti man pakaks trijų mėnesių. Galvoju apie bohemiską pokylį Londone mudviejų šeimos narių ir artimiausių draugų apsupty.

Jiedu valgė pietus denyje ir dalijosi naujienomis apie bendrus draugus. Pokalbis vyko labai kultūringai, jie nepersimetė nė vienu piktu žodžiu. Marinai išvykus, Leo save ramino,

kad neprarado kantrybės. Nors pritarė vedybų datai, tačiau liko labai nepatenkintas. Ir dar atsitiko šis tas netikėto – Leo apstulbo staiga supratęs, kad iš tiesų jaučiasi... *patekęs į spąstus*.

– Tai paistalai, Greise. Aišku, kad vyksi į Turkiją su Džene, – Greisės teta Dela Donovan pertraukė dukterėčios prieštaravimus, kaip įprasta, stačiokiškai ir valdingai. – Ar supranti, kad tai nemokamos atostogos? Tas, kuris turi nors truputėlį sveiko proto, nenusuks nosies nuo tokio pasiūlymo!

Greisė neatitraukė akių nuo gražaus sodo už tetos ir dėdės solidaus namo šiaurinėje Londono dalyje. Jos galvoje buvo tikra painiava, nes skubiai bandė sugalvoti mandagų pasiteisinimą, kad išvengtų abejotino malonumo atostogauti su pussesere.

– Juk tu jau išlaikei tuos kvailus egzaminus, tiesa? – cyptelėjo jos pusseserė Dženė nuo odinės sofos, stovinčios kambarėlyje šalia virtuvės, kur sėdėjo Greisė ir Dženės motina. Motina ir dukra buvo labai panašios – abi aukštos lieknos blondinės, priešingai nei Greisė, kuri buvo nedidelio ūgio, kaip ugnis raudonais gaurais ir strazdanota.

– Taip, bet... – Greisė turėjo pasistengti nu-

slėpti žaliosė akysė šmėstelėjusį nerimą ir neišsiduoti, jog ketino, kai turės laiko, padirbėti vietiniame bare, kad susitaupyty šiek tiek pinigų ir vasaros pabaigoje grįžusi į universitetą nejaustų jų stygiaus. Kiekvieną užuominą, kad jai reikėtų finansinės paramos, teta sutikdavo priešiška ir laikydavo tai prasto tono išraiška. Kita vertus, nors jos teta buvo įtakinga advokatė, o dėdė – gerai apmokamas verslo vadovas, Greisė tik tada gaudavo pinigų, kai jų užsidirbdavo. Nuo pat vaikystės Greisė juto, kad namuose jos ir Dženės padėtis labai skiriasi.

Dženė gaudavo kišenpinigių, o Greisė – atliktinų namų ruošos darbų sąrašą. Jai, tuomet dar dešimt-metei, buvo paaiškinta, kad ji nėra *tikra* jų duktė, kad nieko nepaveldės nei iš tetos, nei iš dėdės ir kad suaugusi turės verstis pati. Tad Dženė lankė privačią mokyklą, Greisė – valstybinę, kuri arčiau namų. Dženė lankė jojimo pamokas ir turėjo savo žirgą, o Greisė, jei kada tekdavo pajodinėti, turėjo po pamokų kasdien valyti jojimo mokyklos arklides. Dženei ruošdavo gimtadienio vakarėlius ir leisdavo miegoti pas drauges, o Greisei tai buvo užginta. Dženė baigė gimnaziją, išlaikė valstybinius egzaminus, iškart įstojo į universitetą, o dvidešimt penkerių jau dirbo populiariam ma-

dų žurnalui. Greisė šešiolikos turėjo mesti mokyklą ir slaugyti dabar jau mirusią Delos motiną poniją Grei. Ligonės slaugymas bei siekis tęsti mokslus neakivaizdiniu būdu iš jos atėmė nerūpestingus paauglystės metus.

Gėda dėl karčių apmąstymų raudoni nudažė Greisės širdies formos veidą. Ji suprato, kad neturi jokios teisės jausti kartėlį, nes visus tuos metus slaugydama neįgaliąją gražino skolą šeimai, kuri *ja pačia* rūpinosi vaikystėje. Šiaip ar taip, Greisę po motinos mirties priglaudė Donovanai, o ne kas kitas. Jei dėdė nebūtų įsikišęs, ji būtų patekusi į globos sistemos gniaužtus, ir nors Donovanai jos nemylėjo ir nesieltė taip gerai kaip su savo dukra, pas juos jai buvo saugu, ji galėjo lankyti gerą mokyklą.

Tai kas, kad ji jų namuose gyvena lyg našlaitė Viktorijos laikų labdaros įstaigoje? Tai palyginti maža kaina už pastovų valgį ir patogų miegamąjį, tvirtino ji sau. Greisė nuolat sau tai primindavo, kai dėdės šeimos nariai reikalavo iš jos paslaugumo, ir prikandusi liežuvį vaizdavo, kad tos paslaugos jai mielos, nors iš tikrųjų taip nebuvo....